

”כְּדַאי לְחַיּוֹת, כְּדַאי לְצַחוּק, כְּדַאי לְאֶהוֹב.”

חנה בית 60

תודות

אנחנו מבקשים להודות לכל אוהביה של חנה, שהקדישו מזמנם וסייעו ליצירת ספר זה.

חיים שינינגר, טלי ואלירז שינינגר, יפעת ואידי עובד, גילי שינינגר

אברשקה ודינה מרצ'ינסקי

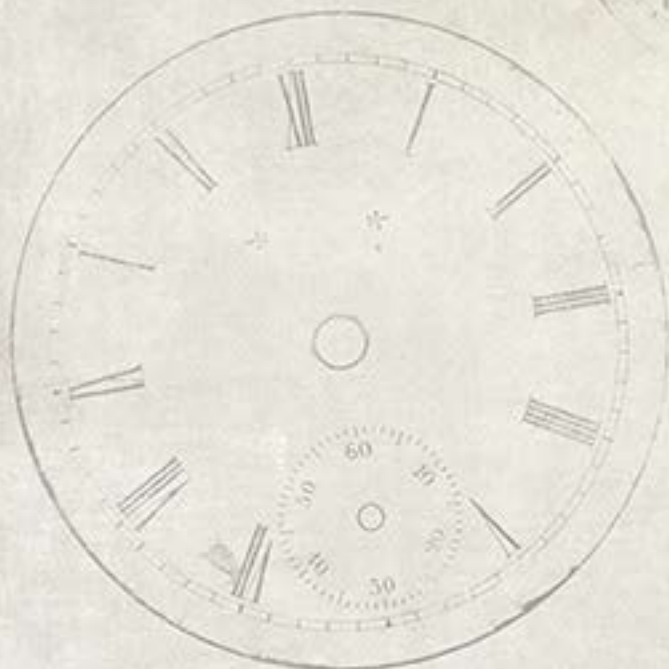
הניה שלום

פנינה דייגי

ברכה ארביב

תמי ואיתן רונן

חדווה פיטרס

חיוכים / לאה נאור

אם עולה השמש ובכל בקר חדשה היא,
אם הפרחים סתם מחיכים אל העולם,
אם מתגלגל הגל מצחוק עד השמים
אז למה גם אנחנו לא נצחק עם כלם?

אם יש עוד ליצנים וקרקסים, ולא בספר,
אם צחוק הילדים נשמע צלול ולא כחוק,
צחוק השוק, היס, הפצמון של בית הספר,
אז למה גם אנחנו לא נלמד לצחוק?

צריך רק לחיך, רק לאהוב,
לא לפחד ולא לכאוב

והעולם, תראו, יהיה פתאום כה טוב.

כדאי לחלום ולקוות, נסו רק פעם,

כדאי לחיות, כדאי לצחוק, כדאי לאהוב.

כּתּוּב דְּבַר

חנה באה מאהבה.

בת לאם ואב שחוו תופת, שרדו אותה, ובנו, מתוך הריסות חייהם, בית חדש. בית מואר, חם ואוהב, מלא שמחה ועשיר בצחוקים של ילדים.

אין זה מובן מאליו כלל. אך אליעזר וסוניה מרציינסקי, הוריה של חנה, היו אנשים, בני אדם, מיוחדים במינם, שיכלו להניח את החשכה מאחור, לתת לאור להנחות את חייהם ולצקת בהם טעם מחודש.

לאור הזה נולדה בתם הצעירה, חנה. מיום לידתה ידעה אהבה חמה, מגוננת ועוטפת, שלובה בילדות מופלאה, בשמחה ובצחוק. חנה ואחיה הבוגר, האהוב, אברשקה, היו משוש ליבם של הוריהם, מקור לגאווותם ולאושרם.

כל אלה חלחלו אל הווייתם של חנה, ליוו אותה בשנות הילדות היפה, התמימה, בשיכון סירקין בכפר-סבא, בשנות הנעורים לחוף ימה של נתניה, וגם בבואה לבנות את חייה שלה, ליצור את משפחתה היא.

בחוכמתה, בחרה חנה בחיים שיניגרו כשותפה לחיים. ביחד זכו להקים משפחה, ולבנות בית לתפארת, לשלושת ילדיהם: אלירז, יפעת וגילי. החום והאהבה שספגה בבית ילדותה, הנחו את חנה כרעייה ואם: המשפחה היא, תמיד, המרכז והלב. בסיס שממנו יוצאים אל החיים, וחוזרים בחזרה הביתה.

חייה של חנה מלאו שמחה, ובצדה, לעיתים, גם רגעי צער. אך היא מעולם לא נשברה. הבסיס החזק הטבוע בה נתן לה את הכוח להמשיך בחייה בתבונה, בשמחה ובצחוק, ולהעניק להם משמעות. בתוכן ובאהבה.

ילדיה של חנה גדלו ובגרו, והם ממשיכים את דרכה. המשפחה היא נר לרגליהם, מקור האושר והכוח בחייהם. ביחד עם חנה וחיים, שומרים גם ילדיהם ובני זוגם, טלי ואידי, מכל משמר על אוצר האור המשפחתי. הם יודעים לשלבו, באורח נדיר, גם בחייהם המקצועיים, ולהנחיל את כל הטוב שספגו גם לדור השלישי: יהל, היא-לי, ואלמה, גל, רן ודניאלה, ילדיהם. נכדיהם של חנה וחיים.

הספר הזה בא מאהבה. אהבה החוצה דורות ושנים, עמידה ברגעי הצער, מחזקת ברגעי השמחה. אין כאן סיכום. רק סיפור על התחלה מאושרת, על הווה מופלא, ועל עתיד מסקרן, הטומן בחובו הפתעות ואפשרויות לאינספור.

פרק ו: בראשית

האמנם עוד יבואו ימים בקליחה ובחסד,
ותלכי בשדה, ותלכי בו כהלך התם,
ומחשוף כף-רגלך ילטף בעלי האספקת,
או שלפי-שבליים ידקרוך ותמתק דקירתם.
או מטר ישיגך בעדת טפותיו הדופקת
על כתפיד, חזן, צנאנד, וראשך רענו.
ותלכי בשדה הרטב וירחב בך השקט
כאור בשולי הענו.
ונשמת את ריחו של התלם נשום ורגוע,
וראית את השמש בראי-השלולית הנהב,
ופשוטים הדברים וחיים, ומתר בם לגע,
ומתר, ומתר לאהב.
את תלכי בשדה. לבדך, לא נצרכת בלהט
השנפות, בדרכים שקמרו מאימה ומדם.
ובישר-לבב שוב תהיי ענוה ונכונעת
כאחד הדשאים, כאחד האדם.

לאה גולדברג

חנה מרצ'ינסקי נולדה בכפר-סבא, בשנת 1953. בת לאליעזר (לייזר) ולסוניה (שיינה) ואחות צעירה לאברהם (אברשקה).

אביה, אליעזר מרצ'ינסקי¹, נולד בשנת 1919, בן למשפחה בת שישה ילדים. שם אביו היה אברהם, ושם אמו חנה. סוניה נולדה בשנת 1922 להוריה: מטלה ואבא נרונסקי, בת למשפחה בת חמישה ילדים.

אליעזר וסוניה נולדו וגדלו, שניהם, בעיר שאוולי (Shiauliai) אשר בצפון ליטא. שם נפגשו בנעוריהם, ונישאו בשנת 1941. בסמוך לנישואיהם נולדה, כפי הנראה, בתם הבכורה, הניה.

בשאוולי הייתה קהילה יהודית מפוארת, חלק מיהדות ליטא, שנחשבה לאחת הקהילות היהודיות הגדולות והחשובות בקרב יהדות מזרח אירופה, והמרחב האשכנזי כולו. קהילת יהודי ליטא, הייתה בעלת ייחודיות משלה, ונודעה כמעוז הלמדנות התורנית והישיבות הגבוהות, לצד השכלה לא-תורנית.

עם פלישת הצבא הגרמני, ביוני 1941, רוכזו יהודי ליטא בארבעה גטאות: וילנה, קובנה, שאוולי ושווינציאן, ובמספר מחנות עבודה. הם סבלו רעב והתעללות בלתי פוסקת, והועסקו בעבודות כפייה. אליעזר, סוניה והבת הניה, שהו באותה עת בגטו שאוולי.

בספטמבר 1943, הפך גטו שאוולי למחנה ריכוז. בנובמבר 1943, התקיימה, בגטו, "אקציית הזקנים והילדים". בתקופה זו, במועד שאינו ידוע במדויק, איבדו אליעזר וסוניה את בתם בת השלוש, הניה, שנעקרה, בכוח, מזרועות אמה, ולא שבה.

ביולי 1944, חוסל גטו שאוולי, ויושביו גורשו מערבה, אל מחנות הריכוז שטוטהוף ודכאו בגרמניה. אליעזר וסוניה נשלחו אל מחנה דכאו, בו נכלאו, בנפרד, בשני אזורים שונים.

¹ בתקופת השואה, שינה אליעזר את שם המשפחה ל-מרצ'ינסקי, זאת במטרה להגן על אחיו, כדי שלא ידעו שהם שייכים לאותה המשפחה.

בחודש אפריל, שנת 1945, אולצו יותר מ-7,000 אסירי מחנה דכאו לצאת ליצעדת המוות" דרומה, בפיקוחם של אנשי הס"ס. כל מי שכשל בדרך נורה למוות, ורבים מתו מחמת רעב, קור ותשישות. בצעדה זו לקחו חלק, כפי הנראה, גם אליעזר וסוניה. הצבא האמריקני הגיע אל מחנה דכאו ב-29 באפריל 1945, ושיחרר את האסירים. בראשית מאי השיגו הכוחות האמריקניים את שרידי הטורים של "צעדת המוות", ושחררו גם אותם.

ערב מלחמת העולם השנייה, היו בליטא כ-220,000 יהודים. עם כניעת גרמניה, במאי 1945, נותרו בחיים רק כ-10,000 מהם. מתוך כ-3,000 יהודים שגורשו מליטא למחנות בגרמניה, זכו רק כ-500 להגיע ליום השחרור.

עם השחרור, התאחדו אליעזר וסוניה. הם ניסו לחזור לליטא, במטרה להתאחד גם עם יתר בני משפחתם. לאחר שלא הצליחו להיכנס לליטא, הגיעו, בסופו של דבר, לפולין. אלא שפולין הייתה שטופת אנטישמיות והתנכלויות לפליטי השואה היהודים, ולאחר שהות בת כשלושה חודשים, הועברו, בסיועם של שליחים מארץ ישראל, לגרמניה, למחנה העקורים פלדפינג (Feldafing), בקרבת העיר מינכן. שם, בנובמבר 1946, נולד בנם אברהם (אברשקה).

הוריו של אליעזר נספו בשואה. כך גם אחד מאחיו. הוא עצמו, אחיו דוד ואחיותיו: אסתר, ומרים שרדו. אחיה בן התשע של סוניה, נלקח מהגטו ב"סלקציה של ילדים" ולא שב. אמה ואחותה בת השתיים-עשרה נשלחו למחנה ההשמדה אושוויץ, שם נרצחו. אביה של סוניה ניסה לעלות לארץ, על סיפונה של האנייה "אקסודוס". אלא שנוסעי האנייה לא הורשו להיכנס לתחומי הארץ, והוחזרו בכוח למחנות העקורים בגרמניה, לאחר מאבק מר. בהפלגה חזרה, לקה, האב, ככל הנראה, באירוע מוחי. הוא הוחזר לגרמניה, שם נפטר. סוניה, אחותה רחל (רוח'לה) ואחיהן משה שרדו.

פרק 2: יאדות בכפר 20א

חלומות שמורים

אי שם עמק בתוך תוכנו
טמונים קולות וזיכרונות
מראות רבים שקבר שקחנו
ספרי פלאים ומגנינות.

כל זיכרונות ימים ומימה
החלומות הראשונים
וכל מלה של אבא אמא
שנאמרה לפני שנים.

ולפעמים שריד של ריח
או צליל מבר או קצה מלה
משיב אליך גן פורח
מחזיר אל קו ההתחלה

ושוב אתה חולם כילד
ושוב אתה תמים כאז
אתה נמצא בתוך התכלת
הכל נשמר דבר לא גז.

אהוד מנור

במתנה. גם אני אהבתי את חנה, ואני אוהב אותה מאוד גם כיום. הרגשתי שאני האח הבוגר, האחראי, שאני צריך לשמור עליה."

שיכון סירקין, שבו התגוררה המשפחה, היה ממוקם בקצה המושבה כפר-סבא. השיכון היה רחוב אחד ארוך, שממנו הסתעפו כמה רחובות קטנים. הבתים היו לבנים, עם גגות רעפים אדומים, חצרות עם עצי פרי וגינות מטופחות, ויכלי הרכבי היחידים שעברו ברחוב, היו העגלות של מוכרי הקרח, הנפט והחלב.

הייתה זו שכונה מיוחדת מאוד במרקם החברתי שלה, וכן מבחינת החברות והעזרה ההדדית. הם נהגו כמשפחה אחת גדולה, נכנסים אחד לביתו של השני, אוכלים יחד, ועוזרים זה לזה גם בעת צרה.

בית משפחת מרצ'ינסקי היה צנוע. שניים וחצי חדרים, הבית היה פונקציונלי, פשוט. הריהוט היה חזק ומאסיבי, ונועד להחזיק מעמד שנים רבות. בחצר הבית גידלו תרנגולות וברווזים עבור ביצים, ולצרכי מאכל. בנוסף היו, בחצר, ערוגת עגבניות ועצי פרי: קלמנטינות, תפוזים, גויאבות ושסק. עבור ילדי השכונה, גולת הכותרת הייתה בריכת הברווזים שבחצר בית משפחת מרצ'ינסקי, שבימות הקיץ הלוהטים הפכה לבריכת רחצה קרירה ונעימה.

מבחינה כלכלית, החיים היו פשוטים. אברשקה מספר, כי חונכו להסתפק במועט, ולא לנקר עיניים. "מה שיש - יש", זו הייתה האווירה בבית.

בשיכון סירקין הכירה חנה את פנינה דייגי. הן גרו דלת מול דלת, ונהגו לשחק, ביחד עם ילדי השכונה שעות ארוכות בחוץ במשחקי הילדות "של פעם": דודס, חמש אבנים עמודו, מחניים, קלאס, קפיצה בחבל ובגומי. לפני שסללו בשיכון כביש, נהגו הילדים לבנות ארמונות, להכין "עוגות" בוץ, ולחפור ומנהרות בחול. וגם בבית שיחקו: במונופול וארץ עיר.

בני משפחת מרצ'ינסקי, פתחו את ביתם בפני רוח'ה, אחותה הצעירה של סוניה ובנה, ראובן.

רוח'ה עלתה לארץ, ביחד עם בנה ראובן, כשנה לאחר עליית בני משפחת מרצ'ינסקי, ועם עלייתה באה לגור בביתם. אליעזר וסוניה יצאו, בכל בוקר, לעבודה, ורוח'ה הייתה אמונה על הטיפול בילדים והזנתם. וכולם התגוררו, ביחד, בשניים וחצי חדרים.

הצפיפות בבית הקטן לא פגעה במצב רוחם של יושביו. אברשקה מספר: "לאימא ולרוחליה היה הווי משותף. שתיהן היו צוחקות המון, והביאו שמחת חיים הביתה. היה זה בית שהצחוק הוא חלק בלתי נפרד ממנו. אבי היה יותר רציני. הוא התייחס אל ראובן כאילו היה בנו, וכשהיינו מציקים לחנה, הוא נהג ל'חנק' את שנינו באותה המידה."

רוחליה גרה עם המשפחה במשך שנים מספר, עד שהכירה את פישל רום, נישאה לו, ועברה להתגורר עמו בקריית מוצקין, שם נולד בנם, אבי. לאחר פטירתו של פישל, עברה רוחליה, לגור בצפת, בסמוך לבנה אבי. כיום היא מתגוררת בדיר מוגן בחיפה.

אליעזר וסוניה היו הורים מסורים וחמים. אברשקה: "היה להם אכפת מאוד ממה שקורה אתנו. החוויות הקשות שעברו השפיעו עליהם כהורים. הם היו דאגנים, והקפידו לעקוב אחרי מעשינו. יחד עם זאת, נתנו לנו את החופש להתפתח ולגדול."

פנינה דייגי מספרת על אהבתם של סוניה ואליעזר. היא נזכרת איך, בעונת החורף, בימי שישי בדרכו הביתה מעבודתו שבצומת ירקונים, רכוב על הווספה שלו, היה אליעזר, קוטף נרקיסים בצד הדרך ומביא אותם לסוניה, לכבוד שבת. וכמו שאהבו אחד את השני - כך אהבו את ילדיהם וחבריהם. ביתם היו פתוח לכולם. לא פעם נערכו אצלם מסיבות ריקודים של החברה של אברשקה. פנינה: "חנה ואני היינו יושבות על המדרגות במרפסת ביתי וצופות בהנאה בחוגגים."

דמות בלתי נפרדת מחיי הבית היה חיים שולמן, שכונה, בפי בני המשפחה, "חיים השכן".

חיים גר בסמוך לבית המשפחה. הוא היה יליד ליטא, ניצול שואה רווק וערירי (למעט אחות אחת, שהתגוררה בדרום אפריקה). כל בני המשפחה אהבו אותו מאוד. סוניה ואליעזר דאגו לו מאוד, בשל היותו חולה במחלת הנפילה, וטיפלו בו במסירות. הם הקפידו לוודא כי שלומו טוב, ולא אחת גם ליוו אותו לטיפולים רפואיים בביה"ח.

בין חנה ל"חיים השכן" התקיים קשר קרוב במיוחד. הוא היה איש חם, שתמיד הגן עליה, והיא אהבה והעריכה אותו מאוד. חנה, שאהבה אומנות, התחברה מאוד אל חיים, אשר היה בעל היה בעל כישרון אמנותי מפותח. הוא עסק בגילופי עץ, ואת יצירותיו נהג לתת במתנה למכריו. חיים בורך גם בכישרון מוסיקלי. הוא נהג לנגן על מנדולינה, ואפילו ידע לנגן בעזרת משור: "הוא היה מושיב אותי על הברכיים, ומנגן לי." נזכרת חנה.

לימים, בשנת 1972, נפטר חיים. חנה קיבלה את המנדולינה שלו, והיא שומרת עליה, עד היום, מכל משמר.

ארוחת השבת בבית מרצ'ינסקי, היוותה הזדמנות למפגש משפחתי. תמיד נכחו בה כל בני הבית, ואליהם הצטרף, בכל ערב שישי, גם "חיים השכן". לעיתים תכופות היו מצטרפים אליהם, למרות הקשיים בניידות, גם אחיו ואחותו של אליעזר, שגרו בנתניה.

כולם אהבו את האוכל של סוניה, שהייתה בשלנית מעולה. היא הייתה מכינה: גפילטע פיש, כבד קצוץ, מרק עם אטריות (לוקשען), קציצות, צימעס, ולקינוח - קומפוט. היה לה חוש טוב במטבח, והיא אהבה לבשל בלי כמויות: "קצת מזה וקצת מזה". גם חנה זוכרת את האוכל הטוב שהכינה אמה, ובעיקר את עוגת הפרג שלה.

ובתום הארוחה, היה חיים מנגן במנדולינה, סוניה הייתה שרה סולו, ברוסית וביידיש, וכל הנוכחים היו מצטרפים לשירה.

בחגי תשרי, נהגו, אליעזר ואברשקה, ללכת לבית הכנסת, ועם שובם הביתה, ציפו להם בו ארוחה חגיגית ומפגש משפחתי. בחנוכה היו מדליקים נרות, ואוכלים סופגניות ולביבות תפוזיים (לטקעס). ובעיקר - היו, משחקים בסביבון, הילדים והמבוגרים ביחד. חג הפסח, נחוג כהלכתו. אליעזר שימש כ"אב הסדר", והקפיד על קריאת ההגדה מתחילתה ועד סופה. המשפחה נהגה לחגוג ביחד, ורוחליה הייתה מתחפשת לאליהו הנביא, עם סדין לבן ומקל הליכה... בכל שנה נבהלו ממנה הילדים מחדש, וכשהתגלתה זהותו האמתית של 'אליהו', צחקו צחוק גדול...

ובתוך הבית החם, האוהב והפתוח הזה, גדלה הילדה חנה.

"חנה, מספר אברשקה, הייתה ילדה טובה, שקטה, ששמרה על קשר טוב עם בני הדודים ועם חברותיה. לעיתים הייתי לוקח אותה לחברים, שלי להיות עם הגדולים. חנה הייתה הרבה ליד אימא במטבח - אהבה להסתכל לה בסירים, וכך למדה את רזי הבישול."

גם פנינה מזכירה את חיבתה של חנה למטבח: "כבר כנערה, ידעה חנה, לאפות, ושנים ממרשמי העוגות שלה משמשים אותי עד היום: עוגת היין ועוגת הסברינה המפורסמת."

כבר בתקופה מוקדמת זו של ילדותה, ניכרה בחנה התכונה שתלווה אותה מאז ועד היום: כשרונה ליצור קשרי חברות אמיצים ועמוקים.

11 12
10

Handwritten notes in Hebrew:

למחר סביר
 חלוקים
 2 כמות סוכר
 6 כמות סוכר
 5 כמות קמח
 2 כמות סוכר
 סינון
 3 כמות גימ
 1/2 כוס סוכר
 בקבוק רום
 אמת, סלמה, תמר, ארנה, אר קרפס.
 אסתי, אר קרפס, פוני, סוקולו.

חנה - חנה'לה בפי חברותיה - הייתה, עבור פנינה, חברה אמיתית ואהובה. הן היו חברות בלב ובנפש, וחשו ממש כאחיות. הן שיחקו הרבה ביחד, אכלו ארוחות ערב משותפות, וכשהגיעו חבילות מדודים באמריקה, השמחה הייתה גדולה. זו הייתה הזדמנות להתחפש, ולערוך הצגות במרפסת, כשההורים הם הקהל. למרות שחנה הייתה קטנה מפנינה בשנה וחצי, לא פעם בשעת מריבה נהגה להרביץ לה קצת... אבל אחרי זמן קצר הכול נשכח, והשתיים חזרו להיות חברות.

פנינה נזכרת במקרה מראשית ימיה של חנה בביה"ס היסודי "ברנר" בכפר-סבא: "כשחנה הלכה לכיתה א', מחנכת כיתתה נראתה לה מבוגרת ולא נאה. חנה התעקשה לעבור לכיתה המקבילה, שבה לימדה מורה צעירה ויפה, ולבסוף השיגה את שלה. ילדה דעתנית, מה יש לומר..."

ועוד סיפור: "באותה תקופה הייתה חלוקת חלב לבתים. בקבוקי החלב הריקים הושארו בחצר, ומוכרת החלב, שהגיעה עם חמור רתום לעגלה סגורה ומקוררת בקרח, החליפה אותם, מדי בוקר, בבקבוקים חדשים מלאים. יום אחד הביעה, הדודה סוניה, פליאה על כך שלכולם כבר חילקו חלב, ורק הבקבוק הריק שלה לא הוחלף. ומה התברר? חנה'לה הייתה צמאה, ושתתה את כל החלב, ורק בשלב מאוחר יותר סיפרה על כך... בקיצור - ילדה חמודה ושובבה..."

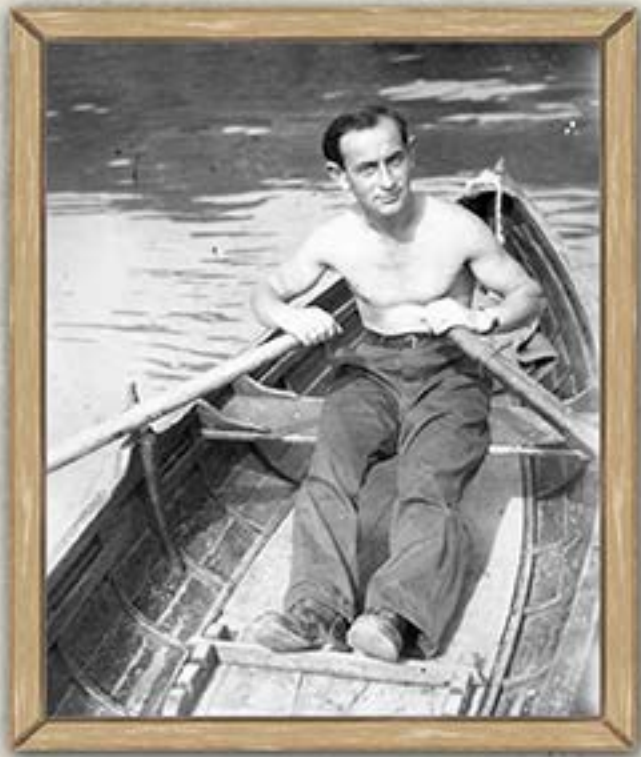

חנה גדלה לצד אחיה הבכור, הנערץ והאהוב, אברשקה, לימים שחקן כדורגל מפורסם. בית המשפחה שכן בקרבת מגרש הכדורגל העירוני של קבוצת 'הפועל כפר-סבא', ואברשקה נמשך למשחק עוד מילדותו. הוא מספר, כי אביו אהב מאוד כדורגל, ועודד אותו להיות שחקן. אליעזר היה מגיע לכל האימונים והמשחקים, שמח כשהבקיעו שער, והיה עצוב כשהפסידו.

פעם, בהיותה כבת עשר, הגיעה, חנה, למגרש הכדורגל העירוני כדי לראות את אחיה משחק, עם קבוצתו, "הפועל כפר-סבא" נגד קבוצת "בית"ר ירושלים". המשחק זכור לחנה במיוחד, שכן במהלכו נפצעה, באורח קל, בראשה, לאחר שאבן שהשליכו אוהדי בית"ר ירושלים פגעה בה...

חנה למדה בבית הספר היסודי "ברנר" בכפר-סבא עד סוף כיתה ד'. אז, עברה, ביחד עם משפחתה, להתגורר בנתניה.

*My dear friends,
I hope you are all well.
I am well and hope to see you soon.
Love,
Dorothy*

פרק 3: נצור'ים בנתניה

אותך

אותך נזכרתי בך לעת ערבית
אותך שקעה חמה כמו תמיד.
ראשי פרחים הפכו צהוב לארנמן,
ספרו שבועת לבי לעננים ;
על גביע פיך אהי פרפר- פרפר קטן
רוחף בין שושנים

אותך, ביתך הקט שבו מול ים
אותך הנה שם עץ פריו כדום
צל ענפיו הנה מסתור ללב בישן
לילד שלחש לך בין עלים ;
על גביע פיך אהי פרפר- פרפר קטן
רוחף בין שושנים.

אורי אסף

בשנת 1964, עזבה משפחת מרצ'ינסקי את הבית בכפר-סבא, ועברה להתגורר בנתניה.

הסיבה העיקרית למעבר (שאותו מכנה חנה בשם: "איחוד משפחות"), הייתה הרצון להיות קרובים לאחיו של אליעזר, דוד, לאחותו, אסתר ולבני משפחותיהם, שהתגוררו בנתניה.

אליעזר וסוניה קנו דירת 3 חדרים גדולה, עם מרפסת, בקומה רביעית, ברחוב מקדונלד - אזור שנחשב טוב וקרוב לים. חנה קיבלה חדר משלה. "הורי שמחו עם המעבר, נזכר אברשקה, "הם אהבו מאוד את נתניה, בגלל המשפחה והקרבה לים, אבא הלך המון לים."

אליעזר עזב את עבודתו במפעל העורות בצומת ירקונים, והחל לעבוד בנתניה, בחברה קבלנית לבניין בשם 'שקד'. מאוחר יותר, עבר לעבוד כאחראי על מחסן העצים של 'הקיבוץ הארצי' ברעננה לשם נסע במכונית ה"סוסיתא" שקנה. סוניה עבדה כמטפלת בילדים.

למרות שעזבו את כפר-סבא, הקפידו ההורים לשמור על קשר הדוק עם החברים משיכון סירקין. הם היו מבקרים אחד אצל השני, משחקים קלפים, וחוגגים ביחד חתונות ואירועים. גם חנה שמרה על הקשר עם חברתה פנינה. לפני כשנתיים, נערך מפגש של יוצאי שיכון סירקין. חנה ואברשקה השתתפו בו, ושמחו לפגוש שוב חברי ילדותם משכבר הימים.

עם המעבר לנתניה, היה אברשקה כבן שמונה עשרה, בתהליך של גיוס. חנה התחילה בנתניה כיתה ה'. עוגן ראשוני עבורה לקליטה במקום החדש הייתה המשפחה - בת הדודה, הניה (בתם של אסתר ובעלה דב אנגלר), ובנות הדוד הנוספות (אסנת, חיה ויהודית, בנותיהם של דוד ואשתו ציפורה). בהמשך הכירה ילדות נוספות, והרחיבה את המעגל החברתי שלה.

הניה, בת הדודה, ומעתה גם חברתה של חנה לכיתה בביה"ס היסודי "ביאליק" בנתניה, מעידה, כי בביה"ס הייתה חנה תלמידה טובה. אפשרויות הבילויים בנתניה באותה תקופה היו מעטות: חנה והניה היו הולכות, ביחד, למסיבות כיתה, ואוכלות פלאפל בשדרות ניצה בעיר. הניה זוכרת שכאשר חנה הייתה מבקרת בביתה אחה"צ, היא פחדה לחזור לבד הביתה, ולכן נהגה הניה ללוות אותה לביתה.

מדי קיץ נהגו, אליעזר וסוניה, לנסוע לחופשה בבית הבראה בצפון, אותה קיבלו במסגרת השילומים מגרמניה. את בתם, חנה, נהגו להשאיר בבית משפחת אנגלר. הפרידה קשתה על חנה והוריה. בהיעדר אמצעי תקשורת אחרים, נהגו אליעזר לשלוח לבתו גלויות דואר צבעוניות, עם תמונות מהאתרים שבהם שהו.

עם תום לימודיה בביה"ס היסודי, החלה חנה בלימודיה בביה"ס למסחר, "המומחה", ברחוב שמואל הנציב בנתניה. שם הכירה את חברתה, מאז ועד היום, **ברכה ארביב.**

ברכה מספרת, "ישבנו אחת ליד השנייה. היה בינינו 'קליק' והתחברנו, בילינו יחד המון אחת אצל השנייה... אני זוכרת איך חנה הייתה באה אליי ו עומדת ליד אמי במטבח, ומסתכלת איך היא מבשלת ואופה, ואז מבקשת מאמי את המרשם, הולכת הביתה ומכינה אותו."

"המומחה" היה תיכון מקצועי. "למדנו הנהלת חשבונות, הדפסה עיוורת, קצרות, תיוק, לענות לטלפונים - פקידות של פעם. חנה הייתה תלמידה טובה וכישרונית מאוד."

חנה וברכה, נהגו לטייל בעיר, לאכול גלידה ולעיתים הלכו למסעדה שנקראת 'פונדק היס', בכיכר העצמאות בנתניה. וכשסיימו את התיכון, היו יוצאות מדי פעם למועדון לילה בנתניה, או בתל-אביב - למועדוני לילה "קלים", ולמסעדת "הכרם". "לצאת מנתניה היה בשבילנו דבר גדול. בדרך כלל יצאנו במוצאי שבת, והיינו צריכות לחזור מוקדם." מספרת ברכה.

ברכה מספרת גם על ביקוריה בבית משפחת מרצינסקי: "זה היה בית מקסים, שכיף לבוא אליו. אמה של חנה, סוניה, הייתה אישה מצחיקה מאוד. כל דבר אצלה היה בצחוק ובאהבה. לחנה היה קשר קרוב מאוד עם שני הוריה, אנשים מדהימים." ברכה הרגישה כבת בית במשפחתה של חנה. היא, נהגה לשוחח עם סוניה, שעודדה אותה מאוד לאחר מות אמה, וסייעה לה ברגעיה הקשים.

עם סיום לימודיה החלה חנה לעבוד כפקידה במשרד הנסיעות "פלתורס", וכן במשרד ביטוח בנתניה, שם זכתה לאמון הבעלים, וקיבלה, כך היא מספרת, את המפתח למשרד ("איזו אחריות!").

בשנת 1971 התגייסה חנה לצה"ל, לחיל כללי, ושירתה כפקידה בבסיס 'בית ליד', בקרבת נתניה.

בתקופת שירותה הצבאי, הכירה חנה את תמי ואיתן רונן, חבריה הטובים מאז ועד היום.

תמי וחנה נפגשו בבסיס 'בית ליד', שם ישבו באותו המשרד. תמי נזכרת כי לחנה היו עדשות מגע קשות (אז מוצר חדשני ונדיר בארץ), ובכל פעם שנפלה לה עדשה, פחדו כולם לדרוך על הרצפה כדי שלא תישבר. כל חבריה למשרד היו יורדים על הברכיים, כדי לחפש לה את העדשות, ומתפוצצים מצחוק...

תמי, שהייתה תושבת חיפה, לא חזרה בכל יום הביתה. ומאחר ובסיס 'בית ליד' היה סמוך לנתניה, ביקרה וישנה, פעמים רבות במהלך השירות, אצל חנה בבית הוריה.

באותה תקופה, הכירה תמי את בעלה לעתיד, איתן רונן, השלם של הבסיס. איתן היה מביא להן את המשכורת החודשית, ותמיד נהג 'לעשות צחוקים', מספרת תמי, ולהגייד להן שרק אם יסתדרו בשורה הוא ישלם להן.

חנה וחיים הצטרפו לירח הדבש של תמי ואיתן. הם נסעו למלון 'דן' בחיפה, וחיים ספר להם את הציקים של החתונה (תמי: "כבר אז היה לו ראש פיננסי..."). מאז שומרות חנה ותמי על קשר קרוב. שני הזוגות הם חברים טובים, 'גידלו ביחד את הילדים', נסעו יחד לחופשות, והקשר ביניהם אמיץ וחזק.

1970-1971/18/25
 יום הולדת
 של הרבנות
 והמשפחה
 החיים וכל אבי
 אהבה אבא-אמא
 שיהיה לנו שנת אהבה
 הרבה נשיקות
 אהבה

Handwritten text in cursive script, likely a dedication or message, partially obscured by the photograph above it.

פירק 4: ערב חג

שיר לערב חג

קבר ערב,

האפק אדם ונגע.

אתה בנדאי לא שומע,

אתה בנדאי לא יודע,

שהערב

ערב חג.

קבר ערב,

העיר אורותיה הדליקה,

צמרות אשליה הסמיקה,

כו, חג יש בעיר ואני כאן

מחכה

לצעדך.

עיר חמה ושוקקת

ריבועי זהביה מדלקת,

ולפתע צמרותיה שמטה

כי אתה

לא אתה.

תרצה אתר

בערב שמחת תורה, שנת תשל"ג, (29.9.1972), נהרג אליעזר מרצ'ינסקי בתאונת דרכים. מותו הפתאומי היה בבחינת הלם קשה ומכה נוראה עבור בני משפחתו ומכריו.

בבוקר החג הכניס, אליעזר, את מכוניתו לטיפול במוסך, באזור התעשייה של כפר-סבא. בצהריים, כאשר חזר למוסך במטרה לאסוף את הרכב, פגעה בו מכונית אליעזר נהרג במקום.

בני משפחתו התכנסו יחדיו, לכבוד ערב החג וחיכו לאליעזר שישוב, אך הוא לא הגיע. השעות נקפו, ובלב בני המשפחה גברה הדאגה. דינה מספרת: "השולחן כבר היה ערוך לחג: צלחות, מפה לבנה. סוניה הייתה במטבח, ועסקה בהכנות אחרונות. ולייזר לא מגיע. ואין טלפונים. אין למי להתקשר ולברר."

אברשקה נסע למשטרת כפר-סבא. הוא פגש בנציגי המשטרה, ובבוחן התנועה שבחן את התאונה. שם נודע לו על מות אביו.

חנה חיילת לפני שחרור, התמודדה עם מותו של "חיים השכן", חודשים ספורים קודם לכן. כעת ידעה אבדה קשה נוספת.

"בכל פעם כשהייתי הולכת ברחוב, הייתי מדמיינת אותו, וכשהייתי רואה אדם חובש כובע, הייתי רצה כדי לראות האם זה אבי... נזכרת חנה.

אליעזר מרצ'ינסקי ז"ל הונצח בשמות שני נכדיו: אלירז שינינגר, בנם הבכור של חנה וחיים, ואלי (אליעזר) מרצ'ינסקי, בנם הצעיר של אברשקה ודינה.

יהי זכרו ברוך.

עמד על שולי הכביש ליד מו-
 אלעזר מרצ'ינסקי, ש-
 סד רכב בכפר-סבא, נדרס
 אתמול למוות על-ידי מכונית
 נהוגה בידי עמר עלי זייד מ-
 קלקיליה. המשטרה פתחה ב-
 חקירה.
 המנוח, בן 50, מנתניה, הוא
 אביו של אברהם מרצ'ינסקי,
 כדורגלן של הפועל כפר-סבא.

מרחק 5: חיים

אשר שלו

תלולית החול שמש רותה,
על תלולית החול - אני ואתה,
ובלב -
אשר שלו.

חצאי צבעים, חצאי קולות,
לא צריך לשאל, לא צריך לענות
הבט, הקשב.
העבר ידן על חלקת שערי.
בלב -
אשר שלו,
צרי.

רחל

באותה תקופה פרצה מלחמת יום הכיפורים. חיים גויס למילואים, ושהה, במשך כחצי שנה, בחזית הדרומית, בסיני. חיים קיבל חופשה בת עשרה ימים, ובתאריך 1.1.1974, נשא את חנה לאישה.

עם נישואיהם, קבעו חנה וחיים את מגוריהם בנתניה. תחילה ברחוב טשרניחובסקי, ואח"כ ברחוב ברודצקי, עד שהדירה שקנו ברחוב מקדולנד בעיר הייתה מוכנה. לאחר כשש עשרה שנים, עברו לגור בשכונת רמת פולג, בדרום העיר.

בשנת 1971 החל חיים את דרכו המקצועית בתחום היהלומים כשכיר. בשנת 1974, פנה לדרך עצמאית, בה הוא ממשיך עד היום. לפני כעשר שנים הוקמה חברת "יהלומי פלומה", עסק משפחתי שבו שותפים: חיים, ילדיו - אלירז, יפעת וגיל, וחתנו אידי עובד.

חיים מרגיש, כיום, כי השנים שחלפו מאז הכיר את חנה, מוכיחות שצדק בתחושותיו לגביה, שכן הקשר ביניהם רק הולך ומתחזק עם השנים. "היא בת זוג מפרגנת ודואגת, יוזמת בילוים ואוהבת, וכן אשת בית ומשפחה אשר תמיד דואגת ללכד את כולנו וסבתא משקיעה ומסורה..."

פרק 6: משחת שיננצ'ר

הכוכבים הם הילדים של הירח

הכוכבים הם הילדים של הירח,
ולפנים הם גרו יחד, בבית גדול ושמח.
גרו בבית שמח מאד
עד שגדלו ויצאו לעבד.

מאז, בכל לילה, הם מאירים למטה,
ורק בבקר חוזרים הביתה.

ואבא ירח מביט אליהם
מלטף את זקנו הצהוב ונואם:

נה שלי, היית נהדרת הלילה
אולי ראית את צדק למעלה?
צדק שלי תמיד מאחר

כי תמיד הוא, בצדק, רוצה להתבדר.

מאדים שלי, אל תסמיק ילד
וכשאתה עוזב את השמיים, תסגר את הדלת.
שבתאי שלי, אורך קצת בלה,
אולי כדאי שתחליף סוללה?

כך, בכל בקר, עובר לו אבא ירח
בין מליון ילדיו

נותן הוראות ועצות טובות,
בודק את המצב.

עד שבאה השמש אליו,

עומדת מאחוריו

ומאירה לו את הגב.

כך, דרך אגב.

יהונתן גפן

חנה וחיים שינינגר נישאו בינואר 1974. כשנה לאחר מכן, נולד בנם הבכור אלירז. בשנת 1978 נולדה הבת, יפעת, ושש שנים מאוחר יותר, בשנת 1984, הצטרף למשפחה גם בן הזקונים, גיל (גילי).

ילדיה של חנה מספרים על בית ילדותם:

אלירז: "אימא הייתה דאגנית, אבל לא כפתה את הדאגה שלה עלי. היא אפשרה לי לחיות, ולהיות חופשי. כשהיינו חוזרים מביה"ס, אימא תמיד חיכתה לנו בבית, עם ארוחת צהרים חמה וטעימה. הבית היה מסודר, והתנהל למופת. הלימודים שלנו היו חשובים לאימא. בשנים הראשונות, הייתה בודקת שהכנו את שיעורי הבית. אחר-כך סמכה עלינו שנכין למרות שאני לא תמיד הייתי שקדן..."

עד גיל המצווה, בערך, היה, אלירז, ילד שובב מאוד, שגרם לחנה הרבה דאגות. "פעם, בכיתה א'", הוא מספר, "הלכתי לחבר אחרי חוג, במקום לחזור הביתה. אימא דאגה נורא, והתקשרה למשטרה. כשחזרתי הביתה בערב, היא כעסה, והענישה אותי בחומרה."

בקיץ של כיתה ו' התחיל אלירז לגלוש גלים והמשיך בתחביבו זה גם בחורף. חנה דאגה לו, ואיימה שלא תקנה לו חליפת גלישה. "הייתי ילד מרדן... לא התרגשתי מדבריה ולכן החלטתי לגלוש גם בלי חליפה..." כשחנה ראתה את נחישותו של אלירז, היא נשברה וקנתה לו חליפה...

יפעת נזכרת בדבריה של אמה: "ארוחת הערב היא ארוחה משפחתית". כשגרו ברחוב מקדונלד נהגו לאכול תמיד ארוחת ערב משפחתית ביחד. חיים היה חוזר מהעבודה לפנות ערב, וחותך סלט גדול (זה התפקיד שלו עד היום).

גם ארוחת שישי היא מנהג קבוע בבית שינינגר. מאז ומתמיד, חנה מדליקה נרות שבת ומברכת עליהם. לאחר מכן, מתיישבים כולם לארוחת ערב משפחתית.

חנה ניצלה את החוש האמנותי המפותח שלה לתפירה וסריגה. הייתה לה מכונת סריגה, והיא סרגה ליפעת חליפות שלמות כשהייתה ילדה.

חנה גם תפרה לילדים, כמה פעמים, תחפושות בפורים. ליפעת זכורה במיוחד תחפושת של 'בילבי' שאותה הכינה: "שמלה אדומה עם עיגולים לבנים, חותלות צבעוניות, ואת השיער היא סידרה לה בשתי צמות עם חוט ברזל..." יפעת הייתה גאה מאד באמה המוכשרת, שידעה לתפור ולצייר לה כמעט כל דבר שביקשה.

יפעת מספרת, שכשהייתה בביה"ס אימה תמיד אמרה לה לא לקחת דברים קשה מדי. "אם היה לי מבחן, תמיד היא הרגיעה: 'תעשי מה שאת יכולה הכי טוב... הציון לא משנה לי.'"

אלירו ויפעת זוכרים, שלחנה הייתה קבוצת חברות, שנהגו להיפגש, אחת לשבוע, ולשחק ביחד קלפים ("רמי"). אלירו: "בערך פעם בחודש, החבורה הזו הייתה מתכנסת אצלנו בבית. הן היו יושבות בפינת האוכל, ומשחקות עד הלילה. אנחנו כבר רצינו לישון, ולכן הרעש קצת הפריע לנו, אבל גם היה 'אקשן': המשחק, הריבים, הריכולים..."

חנה ידועה באוכל הטוב שהיא מכינה. יפעת מספרת, שבמקרר היה, באופן קבוע, מרק עוף, פשטידת קישואים, עוף בתנור, ברוקולי וכרובית מוקרמת, עוף ממולא באורז, צימוקים וצנוברים, ועוד. מאז ומתמיד חנה אופה: עוגת פרג, עוגות שמרים-שוקולד, ריבת חלב ושוקולד, עוגיות שושנים, בלינצ'ס מתוק, וקיגעל מתוק (שאותו היא ויפעת אוהבות במיוחד).

פסטיבל קטנים (זוניה)
 8 קטנים ליד דפוסים אלה
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.
 ארוס. זהו ארוס. ארוס. ארוס.

גילי מספר: "הייתה לי ילדות נהדרת. הייתי הכי קטן והכי מפונק, והגדולים שמרו עלי. אימא הייתה קלה איתי. היא אימא מפרגנת ותומכת. מגיל צעיר אהבתי מאוד מוסיקה, ורציתי לנגן. בגיל חמש התחלתי ללמוד נגינה בגיטרה קלאסית, ומאז אני עם הגיטרה. ההורים שלי תמיד תמכו בי, והלכו עם מי שאני. היה לי את כל מה שצריך בתור בנאדם. אימא תמכה בי, וחזקה את הדברים שאני טוב בהם, ואבא תמיד יציע לי את הדברים שהכי טובים לי, גם אם הם לא בהכרח טובים עבורו."

בני המשפחה נהגו לנסוע הרבה לטיולים ולחופשות. הנסיעה המשפחתית הראשונה לחו"ל, הייתה לכבוד בר המצווה של אלירז. חיים, חנה, אלירז ויפעת טסו לארה"ב, וגילי הקטן נשאר עם סבתא סוניה.

כשיפעת חגגה בת מצווה, נסעו כל המשפחה לחופשת סקי באוסטריה. מאז ועד היום נוסעים, בני המשפחה, פעם בשנה, לחופשת סקי משפחתית וכולם גולשים יחדיו. היום גם הנכדים כבר מצטרפים...

סוניה מרצינסקי, אמה של חנה - "סבתא סוניה" בפי נכדיה - הייתה דמות משמעותית ובלתי נפרדת מהחיים בבית משפחת שינינגר.

חנה ואימה, סוניה היו קשורות מאוד זו לזו. הן היו מדברות בטלפון לעתים קרובות, ונפגשו כמעט בכל יום, שכן, סבתא סוניה גרה במרחק של כחמש דקות הליכה מבית משפחת שינינגר.

כשחנה וחיים נסעו לחו"ל, סוניה תמיד נשארה בשמחה עם הילדים. היא הכינה להם ארוחות צהריים, ישנה בביתם וטיפלה בהם באהבה. סבתא סוניה הייתה לילדים ממש כמו אימא שנייה.

בשנת 1995 חלתה סוניה, ובתוך זמן קצר נפטרה. היא הותירה אחריה משפחה אבלה ומתגעגעת. במשך תקופת מחלתה, סעדו אותה, חנה ודינה, יום ולילה, במסירות רבה. אם רק העלתה על דל שפתיה משהו שרצתה בו, מיד דאגו שתקבל אותו.

ילדי משפחת שינינגר: גדלו, בגרו, ועיצבו, את מסלול חייהם.

אלירז למד בביה"ס היסודי "ביאליק" בנתניה, שבו למדה, לפניו, גם אמו, חנה, ולאחר מכן, בתיכון "שרת" בעיר. את שירותו הצבאי עשה כאלחוטן בחיל הקשר ושירת בגבעת המורה.

בשנת 1998 הכיר אלירז את **טלי יצחק**, ילידת ת"א (1975), ומקץ שלוש שנות חברות נישאו (2001). כיום הם מתגוררים בנתניה, בשכונת רמת פולג, והורים לשלוש בנות: יהל, (11), היא-לי (7), ואלמה (3).

אלירז שותף בעסק המשפחתי "יהלומי פלומה" בתחום היצור. טלי למדה הוראה לגיל הרך, וכיום היא בעלת המותג "לליס" למוצרי תינוקות.

יפעת למדה אף היא בביה"ס היסודי "ביאליק", ובביה"ס התיכון "שרת". את שירותה הצבאי עשתה בפו"ם, בצומת גלילות, תחילה כפקידת לשכה, ובהמשך, כראש לשכתו של מפקד פו"ם. לאחר שירותה הצבאי פנתה יפעת ללימודים אקדמיים, והיא בעלת תואר ראשון בתקשורת וניהול.

בשנת 2000 הכירה יפעת את אידי עובד, יליד נתניה (1976), ובשנת 2003 נישאו. יפעת ואידי מתגוררים, אף הם בשכונת רמת פולג בנתניה, והם הורים לשלושה ילדים: גל (9), רן (7), ודניאלה (2).

יפעת ואידי שותפים בעסק המשפחתי. אידי הוא מנהל המכירות והשיווק. יפעת עוסקת בניהול החשבונות ובניהול המשרד. בנוסף, לומדת יפעת עיצוב תכשיטים, ושואפת להשתלב, בעתיד, בתחום זה בעסק המשפחתי.

גילי למד בביה"ס היסודי "ביאליק" עד כיתה ג', ועם מעבר המשפחה לבית ברמת פולג, עבר לביה"ס "נורדאו". בתיכון למד ב"אורט גוטמן". עם תום שירותו הצבאי, התקבל גילי ללימודים אקדמיים בביה"ס למוסיקה "ברקלי" בבוסטון, ארה"ב, שם למד במשך ארבע שנים, והוא בעל תואר ראשון.

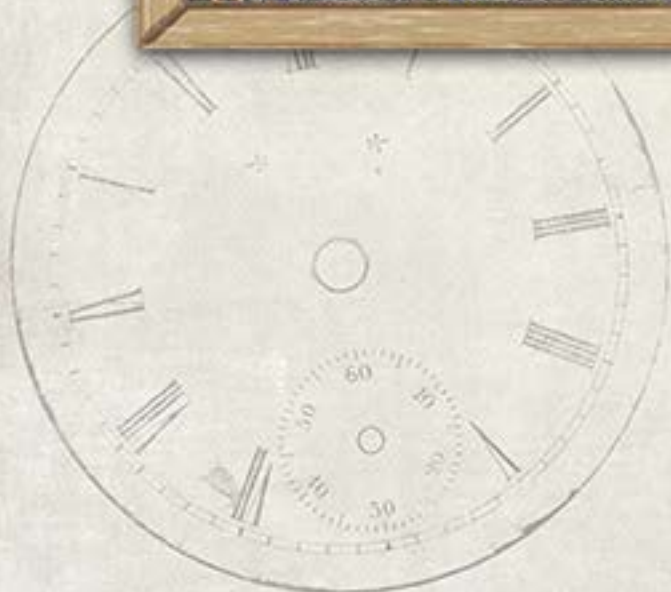
עם תום לימודיו שב גילי לארץ, וכיום מתגורר בת"א. גילי שותף בעסק המשפחתי, ועובד, בשיתוף עם אלירז, בתחום הייצור.

Family photo of the 1980s

פרק 7: כאן ועכשיו

ששונות זעירים, שמחות כזנב-לטאה:
הים לפתאום בין שני בנינים בדרך,
זכוכית החלון נוצצת בשמש שוקעה –
הכל מברך!

הכל מברך, לכל נגינת נחמות,
בכל רמזים טמירים, והכל יסכן
לחרו' על חוטיו אלמגי המלים הנאות.
בנד הדמיון.

רחל

ספר זה מביא את דמותה של חנה - רעייה, אם, אחות, גיסה וחברה אהובה מאין כמותה. אדם רחב אופקים, בעלת יכולת נתינה יוצאת דופן, וכל אלה שלובים בצחוק ושמחה, ובהעמדת משפחה ומושג המשפחה תמיד במקום הראשון. אוהביה מספרים:

משפחה

חנה תמיד אומרת: "משפחה זה לא מים."

על פי השקפת עולמה של חנה - משפחה זו לא בחירה. המשפחה היא שלנו, גם ברגעים הכי קשים, בשר מבשרנו. "חנה", מספר אברשקה, "היא אחות מדהימה. אני אוהב אותה מאוד ומעריך אותה. לאורך חייו, לא קרה פעם אחת שביקשתי ממנה משהו והיא לא נענתה לי."

לחנה חשוב מאוד לשמור על הקשר המשפחתי. חשוב לה להפגיש בין ילדיה לבני הדודים. היום לכולם כבר יש ילדים, וקשה יותר להיפגש. אבל חנה מקפידה להזמין אליה לפחות פעם-פעמיים בשנה את כולם, ושומרת בכך על המסגרת. חנה מאחדת את המשפחה המורחבת והגרעינית.

מכיוון שלחנה אח אחד, ולחיים הייתה אחות אחת, הקשר הוא מאד הדוק. וחנה תמיד דואגת לכך שאף פעם לא יקרה מצב שבו מישהו מבני המשפחה יהיה לבד בחגים.

ארוח

ביתם של חנה וחיים, כך מספרים כל מכריהם, הוא בית פתוח, שתענוג לבוא אליו ותענוג להתארח בו.

בשבתות ובחגים מוזמנים בני המשפחה להתארח בביתם של חיים וחנה. חנה מקפידה על כל הפרטים הקטנים: הכול מתוכנן ומאורגן מבעוד מועד, השולחן ערוך ומקושט, מתוך תשומת לב לפרטים הקטנים: נרות דולקים, חבקים יפים למפיות, פרחים ועוד. האורחים הבאים לביתה מתקבלים בחום ובמאור פנים, ואוכלים בהנאה את האוכל המשובח והקינוחים הטעימים של חנה.

גילי מספר: "אימא היא בשלנית מצוינת. העוף בתנור שהיא מכינה, הוא הכי טעים בעולם. הוא נימוח כמו חמאה שאפשר למרוח על לחם... כיום אני עוסק בדיג כתחביב, והמשפחה כבר התרגלה לזה שאני מביא להם דגים טריים מהים. ומאחר שאני חובב בישול (תחביב שפיתחתי בתקופת הלימודים בבוסטון), בכל ארוחת שישי משפחתית אני מכין מנה ראשונה, ומנה עיקרית. אם הצלחתי בדיג - אני משתמש במה שדגתי. ואם לא - אימא קונה לי דגים לפי בקשתי. אני מגיע לבית ההורים מוקדם, ומכין את האוכל. זו פעילות נחמדה ביחד עם אימא."

ובמאור פנים התקבלו, בבית שינינגר, גם בני זוגם של הילדים. הם מספרים:

טלי: "אחרי כמה פגישות עם אלירז, הגעתי אל חנה וחיים הביתה. אמנם כבר הייתי שם קודם, אבל זו הייתה הפעם הראשונה שבאתי כבת זוג. אני זוכרת שחיים מיד אמר לי: 'בבית הזה תרגישי כמו בבית שלך!'. חנה וחיים קיבלו אותי מאוד יפה."

אידי: "שבועיים לאחר שיפעת ואני התחלנו לצאת, כבר הייתי אצלה בבית לארוחת ערב שישי. באתי, וראיתי שולחן ערוך כמו שרק חנה יודעת. הם קיבלו אותי נורא יפה. הייתה אווירה נורא טובה, עם האחים ועם טלי. זו חנה. ויפעת היא כמוה."

נתינה

אוהביה של חנה, מתארים אותה כאישה בעלת יכולות נתינה נדירות. בני משפחתה של חנה יודעים, כי בכל עת שיזדקקו לה תעמוד לרשותם בנדיבות ובמסירות שאין כדוגמתן. חנה תדאג לעמוד לצדם בשעות קשות, תטפל בחולים בעזרת מרק עוף, תה קמומיל ו"תרופות סבתא", ותסייע לילדיה, במסירות אין קץ, בטיפול בנכדים.

חנה שומרת על קשר הדוק גם עם דודתה, רוח'לה, אותה היא מבקרת מדי שבוע, ובזכותה שומרים עמה על הקשר גם יתר בני המשפחה.

בעבר התנדבה, חנה בבית החולים "לניאדוו", במחלקת התינוקות, שם סייעה בהכנת התינוקות לבדיקות, ונתנה להם הרבה חום ואהבה.

"אופקים חדשים"

מכריה של חנה מעידים על היותה אדם רחב אופקים, שלו מגוון גדול של עיסוקים ותחומי עניין.

מזה שנים רבות, כך הם מספרים, מעשירה חנה את עצמה בתחומים רבים: לימודים, הרצאות וקורסים בנושאים שונים ומגוונים: תזונה, פסיכולוגיה, "שיטת ימימה", ועוד. הלמידה וההתפתחות האישית, הפכו לדרך חיים עבור חנה, והיא משתפת ומעשירה בידע ובתובנות שלה גם את בני משפחתה וחבריה הקרובים. בנוסף, חנה היא צרכנית תרבות נלהבת, המקפידה שלא להחמיץ הצגות, מופעים, וסרטים, וסוחפת אחריה גם את מקורביה.

אחת התובנות החשובות של חנה היא: החיים קצרים, וצריך לנצל אותם.

חברתה, חדווה פיטרס, מספרת: "לחנה חשוב לנצל את החיים. יש שני ביטויים שבהם היא משתמשת בהקשר הזה: אם נבצר ממני להיפגש עמה, בגלל התחייבויות בעבודה, היא אומרת לי: 'גברת - החיים קצרים!' וביטוי נוסף: 'אין כיסים בתכריכים!' וכוונתה: אם משהו חשוב לך ממש - אל תוותר עליו. אחרי המוות כבר אי אפשר ליהנות מכלום... חנה יודעת שהחיים עוברים מהר, וצריך לחיות וליהנות. היא מאוד מאמינה בגורל - מאחר ואין לדעת מה יהיה, צריך לדעת לנצל את הרגע."

כל אוהביה של חנה מספרים על מוגה הנעים, וצחוקה המתגלגל והמדבק...

לחנה, כך הם אומרים, יש תמיד מצב רוח טוב, ונעים להיות בחברתה. חנה רואה את הטוב שבחיים, מאמצת אותו אליה, ומקרינה אותו על סביבתה.

כשאימא "תופסת התקפת צחוק", מספרים ילדיה, אי אפשר לעצור אותה. הצחוק מגיע, לעיתים, גם ברגעים לא צפויים. יפעת מספרת, איך, בעת חופשה בלונדון עם חנה, הרכבת התחתית נעצרה במנהרה. "זה היה מפחיד. ואז אימא התחילה לצחוק נורא. ממש התגלגלה מצחוק. ואני רואה אותה - וצוחקת גם. בגלל זה לא נבהלתי, אלא צחקתי. ככה ילד מפרש את זה."

אליה פייג
5 חלומים
1 גס סלכ
1 אימא פייג
ארינס פנינה 100 גל פייג
אליבג היטב
2 טסור קימ + ג'2 בקיט אוטוב
ארינס ארינס ארי התאבנים ארי 112
ארינס ארינס
4 2 1 1

הצחוק, עבור חנה, הוא חלק מהווי משפחתי: הניה, בת הדודה של חנה, וחברתה הטובה משכבר הימים, חיה מאז נישואיה, בארה"ב. בביקוריה בארץ, היא מתארחת בביתה של חנה. ילדיה של חנה מספרים: "הניה ואימא ביחד זו 'הצגה' שלמה - שתיהן צוחקות המון, על כל דבר, ויכולות להתגלגל מצחוק במשך שעות."

חברות

חברותיה הקרובות של חנה, מתארות אותה כחברה נהדרת: נעימת מזג ונוחה לבריות, אחראית ומסורה. חנה, כך הן מעידות, תמיד תתייצב לצדן בעת צרה, ו"תוריד עבורן את השמיים". החברות עם חנה עמוקה כל-כך, שהיא עומדת מעל לפערי זמן ומקום, נמשכת לאורך שנים, וכוללת שיחות אישיות, ובילוי זמן משותף ומהנה, שלו שותף גם חיים - אף הוא חבר מסור ונאמן.

קשר משפחתי

כל אדם שפגש בבני משפחת שינינגר, יודע כי מתקיים ביניהם קשר משפחתי נדיר, קרוב ואוהב. חנה וחיים הם סבתא וסבא אוהבים ומסורים לששת נכדיהם, והורים מחויבים, סלע מוצק שעליו, כך יודעים ילדיהם ובני זוגם, ניתן להישען תמיד.

הילדים מספרים על חנה, סבתא מסורה ומעורבת, שלעולם לא תסרב לסייע ולשמור על נכדיה. חנה מקפידה להגיע לכל אירוע בביה"ס של הילדים, ולכל יום הולדת, והיא וחיים מעורבים מאוד בחיי הנכדים.

לפני כשלוש שנים, נסעו, חנה וחיים לחופשת סקי ביחד עם אלירז, אידי וילדיהם הגדולים. אלירז ואידי נזכרים: "ההורים שלחו אותנו לגלוש לבד, ולקחו על עצמם את הטיפול בילדים, וזאת בסבלנות ובאהבה גדולה."

כשהנכדים מבלים עם חנה, זהו תמיד בילוי איכותי. הבית של חנה וחיים הוא ממש כמו "גן ילדים קטן": צבעי ידיים, בצק, חומרי יצירה, וחרוזים להשחלה. חנה מקפידה להתעדכן, באופן קבוע, ולרכוש עבור הילדים גם ספרים מתאימים, שאותם תוכל להקריא להם. חנה נהנית להשקיע בתוכן ובבילוי זמן משמעותי עם נכדיה, והם, מצדם גומלים לה באהבה רבה, ורק מחכים לרגע שיוכלו לבלות ביחד עמה.

חנה שומרת על קשר קבוע, יומיומי עם ילדיה, תמיד ובכל מקום שבו יהיו. יפעת משוחחת עם אימה בכל יום, ונהנית מתבונתה של חנה, ומדרך ראייתה את החיים. וגילי מספר, כי לאורך ארבע שנות לימודיו בארה"ב, לא עבר יום בלא שחנה התקשרה אליו, כדי לוודא ששלומו טוב.

חנה השכילה לרקום קשרים חמים גם עם בני זוגם של ילדיה.

טלי: "לחנה ולי יש קשר קרוב. אני מרגישה אתה כמו אימא עם בת. אני יכולה לדבר אתה בצורה הכי פתוחה."

אידי: "יש לי קשר טוב מאוד עם חנה, ואני מאוד מעריך אותה." אידי מספר גם על חיים: "חיים הוא איש חכם מאוד, וההחלטות שלו, ברוב במקרים, הן נכונות. החלטות חשובות אני משתדל לקחת בהתייעצות אתו. הוא אדם מאוד מיוחד."

הקשרים המשפחתיים ההדוקים, מתקיימים גם בתוך בני הדור השני במשפחת שינינגר.

אידי: "ביני לבין אלירז נוצרו יחסים מאוד טובים. היום הוא החבר הכי טוב שלי. אנחנו נוסעים הרבה לחו"ל ביחד, לעבודה וגם לחופשות."

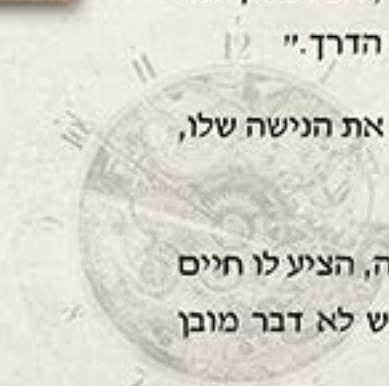
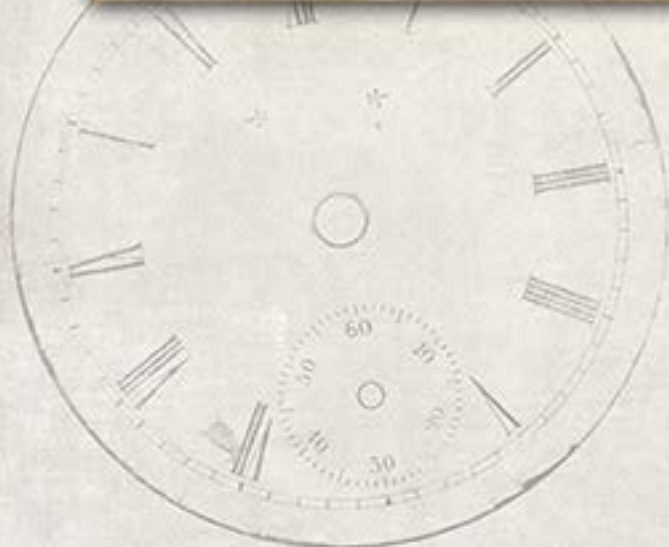
טלי: "יפעת ואני יותר כמו אחיות מאשר גיסות. נדיר שיעבור יום בלי שנדבר, בטלפון או בעל-פה. אנחנו צוחקות המון, ומבלות המון עם הילדים, וגם רק שתינו, או עם חברות בחופשות משותפות."

ביטוי נוסף, משמעותי, לחוסן המשפחתי הוא "יהלומי פלומה", העסק המשפחתי, שהפך את בני משפחת שינינגר, גם לשותפים עסקיים.

אלירז מספר על העסק, שבו עובדים ביחד אבא, שלושה אחים וחתן. "כל אחד מאתנו נבנה לעסוק בתחום משלו. הגדולה של אבא שלי, היא שהוא יודע לכוון את הדברים בצורה נכונה. אבא שלי תמיד אומר לי: 'אל תשאל אותי - תעשה. מקסימום, אם תפסיד - אתה תלמד'. כך הבנתי שלהתייעץ זה בסדר, אבל בסוף אני צריך לקבל החלטות לבד. אני, עם הבנות שלי, משתדל לנהוג באותה הדרך."

יפעת ממשיכה: "טוב לי לעבוד עם האחים שלי. לכל אחד מאתנו יש את הנישה שלו, אבל אנחנו יושבים באותו המשרד, ונעים לנו ביחד."

אידי מספר, כי בעבר עבד כמתכנת. לימים, כשהחליט לעזוב תחום זה, הציע לו חיים להצטרף לעסק. "להכניס את החתן שלך לעסק המשפחתי, זה ממש לא דבר מובן

מאליו. חיים ואלירז נתנו לי את החופש לעשות טעויות, ללמוד מהן ולעשות דברים בדרך ישרה ונכונה. הם מאוד תומכים ומאוד חכמים."

גילי, האח הצעיר, שותף גם הוא. הוא מספר: "עם סיום לימודי המוסיקה שלי בארה"ב, ולאחר חשיבה מעמיקה עם עצמי, החלטתי שהמוסיקה לא תהיה עבורי מקור פרנסה, אלא תחביב. וכך הצטרפתי לעסק המשפחתי. ללא ספק, העובדה שהורי תמכו בי לכל אורך הדרך, אפשרה לי להגיע, לבסוף, להחלטה הזו, שהייתה נכונה מאוד עבורי, וטובה מאוד לכולנו כמשפחה. אנחנו מגובשים מאוד כצוות. עובדים כל היום ביחד. אבל גם יודעים לשמור על המרחב האישי שלנו, על העיסוקים הפרטיים של כל אחד מאתנו בשעות הפנאי."

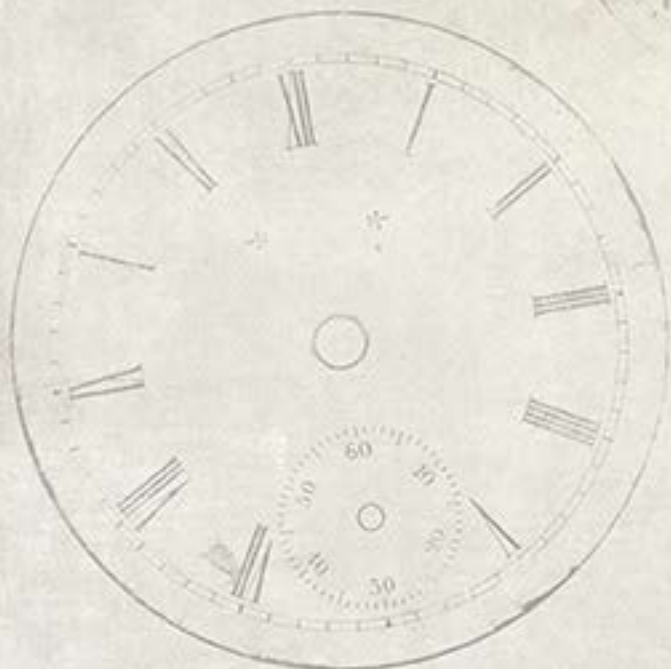
וכולם מספרים: "בעסק - כל אחד יודע את מקומו. כולנו עובדים באותו משרד, אבל לכל אחד יש את המילה בתחום שלו. ואם יש צורך, כולנו מתייעצים ומקבלים החלטות משותפות. ההורים מאוד מרוצים שאנחנו בעסק: זה נותן להם הרבה נחת וגם חופש. הם יכולים לנסוע לחופשות בשקט, כי הם יודעים - העסק בידיים טובות."

פרק 8:
כא שתבקשי
או יהי

ליל אבי, לאמא שלי...
 הנה בואו להוציא עזי יום הולדת 60
 אני מאחז אק עני העין שנים נפלאות
 מאות באשר שמה וברטולת
 של נים שלזכה הברו נהיה אבי ותר
 אעג, יתר אישה מאוס לנחשת
 שאת הנשנה לכך אחי כנשמה נותנת
 שמשני עקב לתת אהבה מכל הסובבים אלתק
 שמשני אנית והשנה חיים
 נמנמן הרה כילי מ הנדנים
 אלה ואחיק אלתק אל הכ
 אולי

אנה.
 60.
 במדע
 • השעה האולקט לשיש דקוט וכל דקה האולקט לשיש שנית
 כיהדוט
 • שיש מסול אופק צכאי בתנך.
 • שיש הוא הזי בו נקרא האדם זקן.
 בנה
 • 60 הוא רק מספר..
 • יודעג אמול כגוק שיש הננית וכגוק שיש הדקוט את הזמן
 כהנאה וכלי כככז זמן חיותי.
 • שיש שנה את מסול אופק. חידה, אנורה והיום כאשה. אמא.
 סכגא ממה ממחנת ואהבת
 • גזי אמרו כי אמיה זקן ככל משמרת גס קיש - וגס חכמ.
 מתוק הננה שהזי והנסיון הם אוק מכמתו של האדם.
 אצוק האוכמה היא הערך המתאים אמיה זקן
 גנה.
 לא יכולתי לבקש ממה יתר ממה חמד.
 אני מאמול אק שכל מקום שניכנסו אלו ידע אהערוך את האור שאג מקרונה.
 אהבת אלתק ומאמול אק עור הדכה שנים של אשר. צגוק ממשלולול אמילז.
 אהבה גדולה והכי גשוכ כדילאת שמה.

18/6/13

אמא היקרה שלי

באמא אק שלם אביבים
אני מחזרת אק איננה ימים
אמא שלי, שתמיד עם בשבילי.
יודעת זכרון אתך בדיק הינינה
ותמיד גם אהבד מילה אבה.
צאת הצעונה אהבד אק תודה
א דברים שגה לילה בשבילי
ואל החום והאהבה עם ממ אטניקה יי.

היום, שיש לי ילדים
אני מבנה שלא פסוק אהיה הורים.
האוי. והילדים שלי יבדלו ווא שינינו גדלנו
כמו סטצים, את חזקת אטני.
סם לרכים, כבוד ואהבה אצולת.
היום אני יודעת שצבתי שיש לי אותך.
אין גבול אהבה ולענינה שאק
אני מבאיתה שתמיד אהיה עם איתך.
אני מחזרת אק שתאבה את החיים אלא גבולות
כמו שאת בדיק יודעת אלשות.
איהבת אתך תמיד.
יבטת.

אנה היקרה!
איזה מצויק שיש כא כך הדבה כדיומא על אמא פאוניוא וכמציאא ש'נו
הכא אהר נ' ש'ין...
אנה היקרה, אני גושב שבקש אמא ית' טובה מאה שבכית' אה זו בקשה מוצמא
א' אשה טובה, גכמה, מאה ומפרגנת, שבהו ש'וב מנצ' ש'א ספק הז'רם
העיקרי למשפ'ה ש'נו להיות מ'וכרת ומאשרת כמו שהיא.
יש לו המון דברי הערכה אייד, אנה, רק שהד' צ'י מ'הכ'ל, וכמו ש'פ'ע
אזורה, פ'מ' אדכ' וית' אפני'ן...
אני רוצה ל'אל א'ך א' הג'י הש'ן ש' הג'י'ס ת'י' לא פ'מ' טוב מהג'י
הראש'ן.
שג'יעי רק אשר נ'ת כי א'ה מ'יע'ים א'ך, ש'א תפסיקי ע'ם הקורסי'ם ע'
הג'י'ס ש'א תפסיקי למצ'ר ע'ם מ'נטרות ג'דש'ת ל'י'ים מאשר'ים,
ש'א תפסיקי ל'ייד, אצ'וק, אנ'נד, א'מ'ד, אד'א'ג, ל'מ'מ'ה, ל'מ'וד, ל'ש'אל
"אנה אהר ש'אה רוצה קפ'ה?" ש' פ'ע'מים כ' 3 ד'קות
מ'אלו א'ך א'ת כ' הטוב ש'רק אפשר.
אידי

אם תהיה הולדתך
אני יודע לך
החיים הם טובים
אז תהיה
אני יודע לך
אז תהיה

לסבתא חנה
חג טוב

אוהבת
דממה

אספן היוקרה
שפיהי בריאה
אמריפי במו שאת
אשרי לך הרבה בלונים
והרבה מתנות
אמרים אותך
בועק והחן
קחן מלך אוק
אוהב

יום הולדת!

 מלפני כמה יום הולדת שלי...

 את סבתא מיוחדת, צורק ברכות ושקט עם החלום

 שהחיים יהיו מאוים רק כאשר ישארו, ותשנה לך העולם...

 הריקה חוקקים והרבה אהבה לקבלים ונכדיכם?

 ואם הוא לא את חברה צינור שינהו יסעה שיש כולם פה אחת

 נעים תנעם נראות כק יותר ויתר צערה

 נאלץ לך חיים של כרואת, ירת, ושלורה פנקות, באהבה

 שלק השתבחות חפונת.

 שששש לריות הסבתא הנקסמה, נשאת חוספת כהרצה

 אצרה, שאלה נמורה. את הסבתא שאת הפנלים שלה הם ילום

 תק חצי טלנה, ימים אפסוים חוספת שנתנה כד המתנה

 והשאלות מישוים אין עם נשון מתקיים כי כרה אונת

 אלהים אורק, כלאת מיוחדת,

 הסבתא שלי...

 אהבת לאורך

זמ קידה טוח

 פלנים והפסות

 קים וצבוג

 מאמר ואורב

 אלמה

 סבתא שלי

 אהבת אורק

 טובה איתך

 10-8

למדני אלוהי

למדני, אֱלֹהִי, בְּרַךְ וְהַתְּפַלֵּל
עַל סוּד עֵלֶה קַמֵּל, עַל נֹגַהּ פְּרִי בָּשֵׁל,
עַל הַחֲרוּת הַזֹּאת: לְרֵאוֹת, לְחוּשׁ, לְנִשְׁמָה,
לְדַעַת, לְיַחַל, לְהַבְּשֵׁל.

לְמַד אֶת שְׁפִתוֹתַי בְּרִכָּה וְשִׁיר הַלֵּל,
בְּהִתְחַדֵּשׁ זְמַנְךָ עִם בְּקָר וְעִם לַיִל,
לְבַל יִהְיֶה יוֹמֵי הַיּוֹם כְּתַמּוּל שְׁלֹשׁוֹם.
לְבַל יִהְיֶה עָלַי יוֹמֵי הַרְגֵּל

לֵאחַ גּוֹלְדֵבְרֵג